

KIS HÍR NAP

EL A VIRÁG-LAKZIBA! (Lásd a 311. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LII. köt. 20. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. május 16-án.

VILLÁM-SUGÁR.

— Elbeszélés a vörös-bőrű indiánusok földjéről. —

(Képekkel.)

Irta *Donászy Ferencz.*

(Folytatás.)

PUSKA-GOLYÓK, nyilak süvöltöttek, rö-pültek minden oldalról; a bejárás előtt pedig vörösre festett alakok suhantak, szökelltek el villám-sebes árnyak gyanánt.

— A fekete-lábuak kigyók, nyulak, aszszonyok! A fekete-lábu harcosok gyáva ebek és patkányok!... bömbölé egy mély torok-hang, mire újra felharsant még erősebben, még ádagabb dühvel a pokoli harci-ordítás, a legvadabb rémületbe ejtve a lovakat és öszvéreket.

A fekete-lábuak meg sem moccantak e kihívásra. E jól iskolázott harcosok főnökük egyetlen pillantásából megértették, hogy lövésre készen kell várniok az alkalmas pillanatot.

— Egy szót se, akinek az élete kedves! A gazok nem tudják, hol állunk! suttogá fojtottan a trapper. De elkésett, mert a könnyelmű, szeles Alfréd, a harci-lármától egészen neki-szilajodva, felvont fegyverrel ugrott előre.

— Hol vagytok vörös ördögök? kiáltá. De ugyan-e pillanatban acél-kemény marok fogta be a fiu száját és ugy hátra lödította, majd hogy felbukott, ami különben szerencséje volt: mert nyilak, puska-golyók süvitettek oda, hol egy pillanattal előtt ő állott.

— Fehér arc... mukkot se!... különben... suttogá Égő-csillag és fenyegetőleg nyult tomahaakjához.*

— Micsoda könnyelműség ez Alfréd! riadt rá nagybátyja is. Itt maradsz mellettem, meg ne moccanj!

— Már megint micsoda bolondságot csinált! El akarja árulni, hol állunk? förmedt rá Crawford is. Az indiánok nem értik a tréfát s nem küzdenek nyílt ütközetben, mint a fehérek, hanem rejtekből,

*) Hadi szekercze.

les-hányásból. Az ő fegyverük a csel és ravaszság. Tanuljon a főnöktől. Lássá, ő meg se mozdul s nem viszonozza a kihívást.

E pillanatban halálos csend váltotta fel az ádag harci rivalgást. Még a falevél susogását is meg lehetett hallani.

Villámsugár, a trapper és Budai halkan tanácskoztak.

— Villámsugár tisztán látja a csel és árulást, suttogá a főnök. A Sziszegő-láng, a varju-indiánok sagamoreja, tudja, hová akarja Vis-tu-vis a halvány-arczu kereskedőket vezetni. Hanem azt sem ő, sem a Véres-kéz nem látta előre, hogy harcosaim ellenük indulnak. Most félre akarnak bennünket csalogatni. Még pedig jó megszire, amiből Villámsugár azt sejtí, hogy még nem akadtak rá a rejtekre, vagy, ha rá akadtak is: valami közeli rejtek-helyen őrzik a prédát s velünk nyomot akarnak veszítettni.

— Ó, bár csak egy nappal megelőzhetjük volna őket!

— Atyám feleli a Krajsztkum bal-jóslatu jelét. Atyámat veszély fenyegeti, s veszély fenyegeti a többi halvány-arczot is. A varjak éheznek a másét, és nem szeretik a zsákmányt elejteni. Sziszegő-láng atyámnak a fej-bőrére vágyik, hogy a prémjeit megtarthassa. Véres-kéz pedig a fehér kereskedők pénzét ugy óhajtja, mint szomjas szarvas a vizet. Azért szövetkezett e kettő... A veszély nagy, hanem a varjak hitvány ebek. Az éjjel sakálokat hallottam vonítani. Ugy ordítottak, mint ha százan lettek volna, pedig csak öten voltak. Ilyenek a varjak is. Véres-kéz pedig veszett kutya, akit le kell ütni, ahol éri az ember!

E pillanatban éles nyíl-szisszenés süvöltött el mellettük, utána pedig rémes halál-sikoltás hasította át az éjszaka csendjét.

— Hugh, egy éhes ebbel kevesebb! Atyám nem vette észre, hogy rá czéloznak. Égő-csillagnak a nyila azonban gyorsabb volt! szólott a fiatal bajnok, a szomszédos szikla-párkány holdfényes meredélyére mu-

tatva, honnan egy vörös test gurult sebesen lefelé . . . Hasztalan kapkodtak görcsösen vonagló kezei a meredek gyöngye fülfbokraiba . . . Ezek nem bírták el a súlyos terhet, s a következő pillanatban, társai elkeseredett ordítása között, egyenesen Villámsugárék lábai elé zuhant.

Villámsugár megvetőleg rugta félre a halottat, és a fehérekkel együtt a szomszédos szikla-tetőt tartotta szemmel, honnan most a legcsekélyebb nesz sem hallzott. Csak az éjjeli szellő ingatta lassan a kövi rózsák apró virágait . . .

A főnök egyszerre megfeszített figyelemmel kezdett hallgatózni. Béke-szerző pedig előre hajolt, hogy a magaslat egyik szikla-darabja mellett lévő, alig észre vehető vörösséget jobban szem-ügyre vegye.

— Más szem rozsdafoltnak nézné, de a mienket még holdfénynél se csalja meg. Nézz oda, sagamore!

Válasz helyett nagyot dördült a főnök fegyvere. Fenn a szikla-párkányon nehéz, vergődő esés zaja hallzott, azután megint néma csend következett. Csak a szellő sóhajtozott szomorúan a szakadékok között.

— A nagy csöndesség alatt valami csel rejlik. Valami gonoszságot forralnak ezek a vörös-bőrű ördögök! suttogá Crawford a két fiuhoz, ki a többiekkel a bejáratot őrizték.

Csakugyan: valami félelmes, sziv-szorító volt az előbbi ádáz harci-zajt felváltó nagy csöndességben, mert azokat a cseleket és ismeretlen veszélyeket sejteté, melyet az éjszaka rejtegetett az ő titokzatos mélyében.

Egyszerre Villámsugár nagyot ugrott.

— Föl, föl! Egy percet sem szabad vesztegetnünk, ha a prémeket meg akarjuk menteni! A varjak eltávoztak.

— Valóban elmentek-é, főnök? Hát ha lesbe akarnak csalni bennünket? kiáltá Duncan.

A főnök büszke metszésű ajkain könnyű mosoly játszott, s intésére Égő-csillag és Sebes-gím gyorsan eltűntek a barlangból, hogy kémleljék a környéket.

IV.

(Véres-kéz és Sziszegő-láng sötét tervei. — A vizesések barlangja. — A kirabolt rejtek. — A prémekek maradéka. — Vis-tu-vis jósága. — Tanácskozás. — A prém-tolvajok nyomában. — Budai titka.)

Kevés idő múltán vissza tértek azzal a jelentéssel, hogy a szikla-párkány tetején nagy vér-tócsa piroslik, a varjak pedig egytől-egyig eltűntek. Nyomuk azonban feltűnő módon a Misszuri alsó ágai felé vezet.

— Arra akarnának bennünket elcsalogatni. Gyorsan, gyorsan! sietteté az indulást a főnök.

És kevés percz múlva lovaik már kopogva indultak tovább a kemény szikla-talajon.

Az ösvény azonban egyre jobban emelkedett, és az alant járó holdvilág, a szerte-szét heverő szikla-darabok nagyon megnehezítették a haladást, nap felköltekor pedig le köllött szállniok a nyeregből és csak lassan, lépést haladhattak előre, mert meredek hegyi ösvények, előre szögellő bérc-falak és mély szikla-völgyek váltogatták egymást mind-untalan.

Midőn a bokrokkal benőtt szikla-völgy aljára értek: egyszerre, mint ha a földből bujt volna elő, a kiküldött kémek egyike állott a főnök előtt; kevés idő múltán egy másik a nagy levelű vizi-növények közül bukkant elő; egy harmadik a fa tetejéről, negyedik a széltől össze hordott száraz lomb-halmaz alól. És valamennyi azt jelentette, hogy az ellenség nem mutatkozott.

— Jól van! Midőn a nap legrövidebb árnyékot vet, elérjük a zuhatagokat. Atyám látni fogja, hogy egyetlen varju sem lesz a buvó-helyek között.

— És a prémekek? kérdé feszülten a trapper.

— Azokat valami közeli rejtekbe vitték az éjszaka. Villámsugár sejté hová, és bár mily ravasznak, okosnak hiszi is magát Sziszegő-láng, a főnök tul fog járni az eszén!

Budai és a kereskedők feszülten hallgatták a rövid tanácskozást. Már dél felé

járt az idő, midőn a három utolsó hirnök csatlakozott hozzájuk különböző irányból.

Villámsugár mozdulatlan arccal hallgatta jelentésüket. Azután kezét vigasztalólag a trapper vállára tevén:

— Ugy van, amint mondtam. Atyám prémjeit ellopták; de kémeim a tolvajok sarkában lesznek és kinyomozzák a rejteket. Valamennyit ott lepjük, mint legyeket a mézen. Hugh, mindjárt el is ériük a rejtekeket, már hallszák a vizesés dörge.

Csakugyan: valami mély robaj, mint a távoli zivatar moraja hallszott tompán és süketen. Midőn a fölfelé vezető szoros kanyarulatánál elfordultak, a dörgő zaj süketítő zuhogás között annyira fokozódott, hogy az egymás szavát sem halhatták.

A Misszurinak ez a zuhataga a Niagaráé után a legszebb és legnagyobb az egész világon. A két fiu a bámulat és elragadtatás némaságával nézte, amint az iszonyu víztömeg száz és száz ágyunak a folytonos dörrenésével zuhan

alá a szédítő magasból, köd-parába burkolva a környéket, mely fölött örökös szivárvány ragyog, tündérek hidja gyanánt övezve át az óriási folyamot.

A főnök a trapperrel együtt figyelmen vizsgálta a fölfelé vezető szűk ösvényt, melyen számtalan, de gondosan eltörölt nyomok jelei látszóttak.

— Huszan voltak. Őszvérekkkel mentek fölfelé és terhelve jöttek vissza. A prémekek nincsenek! Itt vannak a nyomok!

A kereskedők szitkozódva fogadták e szomorú ujságot. Csak Budai nem szólt

semmit, hanem némán és bánatosan nézett a kavargó, tajtékzó hullámokba.

— Mindegy! Menjünk fel! Hát ha találunk valamit, sóhajtá akaratlanul a trapper, és fegyverét lövésre készen tartva, a harcosok pedig fekete tollu mérgezett nyilvezzőket rakva izeikre, fölfelé indultak.

A bércnek nagy része mélyen nyult bele a folyóba. Ezen a részén voltak a rejtekek. A bejárást csak a legélesebb szem fődözhetette föl. Talán éhes farkasok kőboroltak erre, és ezeknek a szaglása vezette rá a rejtett prémekekre az olálkodó varjakat. Mert midőn az egymásba torkolló

kisebb-nagyobb üregekbe értek, egyetlen egy darab prémet sem lehetett találni bennök.

— Lássátok, ez a három barlang jóformán tele volt.

A négy kereskedő szitkozódott, kiabált, ahogy csak kifért a torkán.

— Minő érték, minő kincs veszett el! Ó, a gaz haramiák! Ennyi czóboló és hermelin! A guta kerülget, ha rá gondolok!

— Mennyi hód és vapiti! Sőt egy tu-

czat kék róka-prém! Ez egy-magában is nagy kincs!

— Főnök, utána a vörös gazembereknek! A vérünk árán is vissza köll szerezniük a zsákmányt. Én nem tágitok!

— Mi sem! Én sem! kiabálták a kereskedők.

A két fiu e közben a buvó-helyeket nézte sorba. Hasadékaim át ragyogva szüremkedett be a napvilág és ki lehetett látni a tajtékozva forrongó folyóra.

Feri egyszerre hangos öröm-kiáltásra fakadt, mert az egyik szögletben két csomó

VESZEDELMEK TALÁLKOZÁS.

(Lásd a 318. lapon.)

san nézett

ít ha talál-
al a trap-
tartva, a
ezett nyíl-
ndultak.

lyen nyult
voltak a
legélesebb
es farkasok
a szaglása
az olájkodó
ba torkolló
gyobb üre-
tek, egyet-
rab prémet
tett találni

ssátok, ez a
barlang jó-
ele volt.

y kereskedő
lott, kiabált,
ak kifért a

Minő érték,
incs veszett
gaz hara-
nnyi czóboly
elin! A guta
, ha rá gon-

ennyi hód és
Sőt egy tu-
-magában is

gazemberek-
köll szerez-
ágítok!

bálták a ke-

elyeket nézte
gva szürem-
ehetett látni

röm-kiáltásra
en két csomó

ott feledett szürke evet-bőrre akadt. Ra-
gyogó arccal vitte oda a trapperhez. De
ez csak szomoruan rázta a fejét.

— Ennyit hagytak az egészből! Szegény
fiu, téged is megkárosítottak a tolvajok,
mert a ráadásnak szánt egyes prémek

árát a te számodra akartam félre tenni...
de hát hiába! mondá az öreg.

— Ó, kedves John*) bátyám, mormogá
hálásan Feri, kit az öreg vadász jósága
mélyen meghatott.

— Jerünk, jerünk kifelé! Az ellen-

VISSZA-TORLÁS.

Ni ni, mi a'?

Ejnye, tán az isten nyila!

Vagy hogy inkább lapda talán?

Lapda, az ám —

No lám!

Szedte-vette.

Valljon felém ki lökhette?

Alig ha nem Rosszsont Ferke,

Az a gonosz kis emberke.

Azt hitte hogy agyon csap —

Örült volna ugyan csak!

De hát Ferkó, nem addig a! ...

Vissza vágom, ördög fia!

S ha megfogni volna merszed:

Az volna csak kínos perced!

Olyan igaz, mint hogy élek:

Szörnyü módon megcsipnélek,

S jobban fájna mint e bunkó —

Én mondom ezt, én — a dongó!

séggel sarkunkban, nem tanácsos ilyen
róka-lyukban vesztegelni! Ott lenn majd
megbeszéljük a többit.

A völgybe érve, Villámsugár hamarosan
tüzet gerjesztett. Körül álltak és elhatá-
rozták, hogy haladéktalanul megindulnak

a prém-tolvajok nyomán, melyek, mint Vil-
lámsugár és Egő-csillag kipuhatolták, a
szikla-hegység északi, tömkeleges ága felé
vezettek.

*) Ejtsd Dzsónnak.

— Jaj a gazoknak, ha ott lepjük őket! mormogák a kereskedők dühösen.

Ejszakára tábort ütve, az első órallás sora a trapperre és Égő-csillagra esett, kikhez Ferkó is csatlakozott. Takarójába burkolózva guggolt a két örökdő férfi között.

— John bátyám, Budai uram föl se veszi a drága prémek elvesztését; pedig ő veszít legtöbbet, kezdé meg a beszélgetést.

Az öreg azonban úgy tett, mint ha nem hallotta volna. Csak a pipáját szívta erősebben.

— Alig merem kimondani: de úgy vettem észre, mint ha örülne a veszteségnek, mert szomorú tekintete azóta egészen fölvidult. Tán valami titkos reménye van?

Az öreg erre is hallgatott. Csak fejét csóválta.

— Mit jelenthet ez, John bátyám? Kegyelmed bizonyosan tudja annak a nagy bánatnak az okát, mert többször vettem észre, midőn Budai uram el-elsóhajtja magát, részvevőn kezét szorít vele, hogy vigasztalja, bátorítsa őt, szólt, miközben kíváncsian nézett a trapperre, kinek vonásai szokatlanul elkomorultak.

— Mihez is nyulsz hozzá, te fiu? kiáltá érdesen. De aztán kis idő múlva szokott hangján folytatá: Miután észrevetted, nem tagadhatom; de mivel a titok nem egészen az enyém, senkinek egy kukkot se szólj róla! . . .

— Ne haragudjék, John bátyám! Ha tudtam volna . . .

— Nagyon fájdalmas sebeket érintettél. Azért csak röviden mondom el az egészet, felelé barátságosabban.

Budai uram évekkal azelőtt vándorló prairie-kereskedő volt. Rendesen én és tejtestvérem, Villámsugár apja, kalauzoltuk őket a rengetegeken keresztül. Véres-kéz, ez az emberi alakba bujt fene-vad, a navajoesekkel szövetkezve rálesett a karavánra és annak embereit egy szálíg lemészárolta. Ott esett el Véres-kéznek a késétől az én tejtestvérem is. Csupán ketten menekültünk

Budaival a beálló setétség ótalma alatt a vér-fürdőbül. De oda veszett minden egyebünk.

Már ekkor halált esküdtem e szörnyeteg fejére, aki folyton újabb rém-tettekkel növelé nevének félelmes voltát. Midőn másod-izben vezettem a kereskedők karavánját, távol-létünk alatt reá ütött a fekete-lábuak törzsére és legyilkolta a védtelen aggokat, nőket és gyermekeket. Mielőtt e rémtett híre hoz-zánk érkezett, a navajoesekkel és utah-indiánokkal szövetkezve, a Kékforrásoknál megint rajtuk ütöttek. Budaival vele volt hét éves kis lánykája Anna is, mert az orvosok levegő-változást ajánlottak neki. E zsvány az apjától rabolta el a lánykát, s azóta egészen nyoma is veszett. Akiket le nem mészároltak, azok, és köztük mi is, a navajoesek foglyai lettünk. Egy zivataros éjszakán azonban négyünknek sikerült megmenekülni.

Budai azóta fáradhatlanul keresi elveszett leánykáját. Hogy a különböző indián törzsekhez juthasson, prém-kereskedővé lett. De egyik év mulott el a másik után, a nélkül, hogy nyomára akadt volna. Ezért olyan bánatos, ezért esküdött boszút ő is a Véres-kéz fejére, s minden vagyonát kész feláldozni, csak hogy a gonosztevőt kézre kerithesse, hogy tőle lánykája hol-létét megtudhassa.

Ferkó megindulva hallgatott. Most már értette azt a titkos örömet és reményt, mely Budai mély bánatán, felhőkön átnyilaló napsugárként keresztül tört. A sors elébe hozta lánya elrablóját, kinek nyomán tán elveszett gyermekére is rátalálhat.

Hanem azt mondom: titokban tartsad amit hallottál! szólott a trapper komolyan. Feri mély hallgatást ígért, magában pedig megfogadta, hogy a bánatos apának mindenben segítségére lesz, hogy elveszett lánykáját feltalálhassa.

(Folytatása következik.)

EL A VIRÁG-LAKZIBA!

(Képpel a czimlapon.)

TÖLGYFA-tőke a paripánk,
Igaz a!
Nincsen is több ilyen pompás
Paripa.

Bátran üld meg! Csöppet se félj,
Marikám.
Erős ló ez, kettőnket is
Elbir ám!

Hová menjünk? Hová is no?
Igaz a!
Megyünk, megyünk egy virágos
Lakziba!

Jolán baba, ha gyorsabban
Nem haladsz:
Attól félek — a lakziról
Lemaradsz.

A levegőn édes illat
Rezeg át ...
Szekfü urfi veszi el a
Rezedát.

A lilium adja őket
Össze ma —
Öröm-szülék a jáczint és
Viola.

Azt is tudom, hogy nárczis lesz
A vöfély.
Uri legény. De rátartó,
Nagy kevély!

Négy nyoszolyó-virág is lesz,
Ugy bizony!
Három gyöngy-szál, meg a sárga
Lilium.

Harang-virág hívogat a
Templomba,
Áldást zeng rá a jó szagu
Orgona.

A bő lakzin pap-sajt leszen,
Meg egyéb.
Virágéknál rég volt ilyen
Nagy ebéd.

Harmat-borral kocczintanak
Vidámon:
»Soká éljen az ifju pár,
Kivánom!«

Aztán pörgő tánczra huz rá
A cigány:
»A hegedűd de szépen szól,
Tulipán!«

No! Koczogj már Tőke lovam!
Gyi te vén!
Gyi te fakó! Oda érzünk
Idején!

KÉPEK

A MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETÉBŐL.

A dicső Mátyás király.

(Képekkel a 312. és 313. lapokon.)

(Folytatás.)

NEM töltötte Mátyás király csupa hadakozással az életét. Sőt az ellenségeivel rendesen hamar végzett, és diadalmasan haza térvén, arra volt gondja, hogy országában mindent jó rendben tartson. Törvényt látott, igazságot tett és a magyar nép év-századok multán is ugy emlegeti, hogy: »Mátyás, az igazságos.«

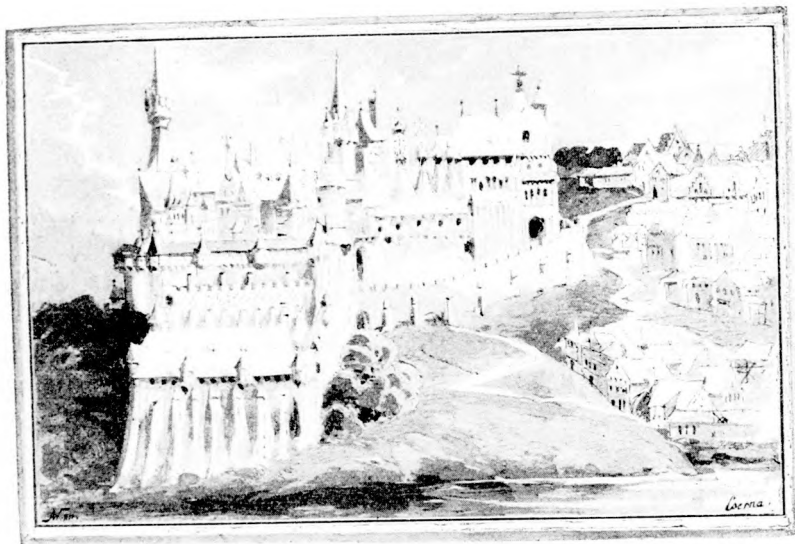
Az volt Mátyás: igazságos mindenkihez, aki bajával, panaszával megjelent előtte. Nem is érte be azzal, amit előkelő és hatalmas tanácsosaitól hallott, hanem a maga szemével győződött meg mindenről. Sokszor öltött magára egyszerű ruhát és mint szegény vándor-diák jártkelt a nép közt, látott-halott mindent és tudta, hol és miképen köll segíteni. És rászoritotta az erőszakos, önkényeskedő ura-

kat is, hogy igazságosak legyenek a szegény munkás néphez. Tette pedig ezt nem csak pusztá parancs-szóval, hanem gyakran elmés példával is, melyet nem egy-könnyen felejtettek el. Ilyen volt a híres gömöri szüret is.

Sok büszke fő-ur társaságában vígaddott Mátyás a gömöri szüreten. Mikor javában folyt a multság, egyszerre csak így szólt:

— Milyen öröm, élvezet a szüret, azt ime vígadva tapasztaljuk. De nem igen tudjuk, milyen fáradságba kerül ennek az elő teremtése. Hát most megpróbáljuk, kedves hiveim. Kövessetek, mindenki fogjon kapát a kezébe, megkapáljuk ezt a szőlőt.

Savanyura rándult a képe a kényes fő-uraknak, de ellen-mondani nem mertek. Neki

MÁTYÁS KIRÁLY BUDAVÁRI PALOTÁJA. (Lásd a 314. lapon.)

fanyalodtak hát a nehéz munkának és iparkodtak, hogy a nyomában maradjanak a királynak, aki legelől járt a kapálásban. Csorgott róluk a verejték, hólyagos lett a kezök s egyik a másik után dőlt ki, úgy hogy Mátyás már csak egymaga kapálta a sort végig. Aztán így szólt a fáradságtól lihegő urakhoz.

— Nem birtátok a munkát, mert nagyon nehéz, ugy-e? No's hát: emlékezzetek rá

és becsüljétek meg a népet, mely ezt a munkát végzi. Bánjatok vele jól és igazságosan!

Ha az ilyen leczkéhez keserves arcot vágtak is, ám annál büszkébb örömtől dobogott a szívök, mikor Budavárában Mátyás udvarában időztek. Még állt ugyan akkor Visegrádon a nagy Lajos király

(Folytatása a 314. lapon.)

et, azt
n igen
nek az
báljuk,
ki fog-
k ezt a

yes fő-
k. Neki

nely ezt
és igaz-

s arczot
örömtől
avárában
llt ugyan
s király

MÁTYÁS KIRÁLY. (Lásd a 314. lapon.)

(Folytatás a 312. laphoz.)

idejéből való palota, de Mátyás Budavárát választotta szék-helyéül s a vár-hegy déli részén nagyszerű palotát emeltetett. (Lásd a képet a 312. lapon.) A leghiresebb építő-mesterek, szobrászok, festő-művészek dolgoztak rajta s fénye és ragyogása ámulatba ejtette a világ-látott idegeneket is. A pápa egyik követe, aki Mátyásnál járt, ilyen jelentést küldött haza:

— Ki nem fogyok az álmélkodásból annak láttára, ami itt a szemem elé tárul. Mesebeli palota, mely márványtól, aranytól, kristálytól tündöklök, s melyben még a szolga nép is olyan, hogy mindegyiket egy-egy főrangunak hihetnéd. Láttam a kincstárt; mérhetetlen kincs van benne; ötven tetéztett társszekére rá nem férne az a töméntelen arany, ezüst, drága-kő és ezerféle értékes jószág. Láttam a fegyvertárt. Annyi ott az ágyu, hadi gép, fegyver, hogy három nagy hadseregnek is bőségesen elég volna; s megvannak hozzá a vitézek is. Hát még maga a király! Nagy hadvezér, hős, szigorú, de igazságos bíró, bölcs, tudós, vidám, kedves házi-gazda egy személyben. Valóban, hatalmas országnak dicső királya Mátyás! (Lásd a képet a 313. lapon.)

Volt is fényes, vidám élet Mátyás palotájában! Az országos ügyek elintézése után Mátyás sokszor maga köré gyűjtötte a tudósokat, írókat és elmés vitákat folytatott velök; majd meg nagy vadászatokkal rendezett, úgy szintén királyi vendégségeket, gyakran pedig lovági torna-játékokat, melyeknél a deli vitézek kimutathatták erejüket és ügyességüket. És maga Mátyás is nem volt mindig csak pusztán nézője az ilyen lovági mérkőzésnek.

Egyszer egy óriási termetű cseh lovag, Holubár, volt a király vendége. Gőgösen emlegette, hogy őt még soha senki le nem győzte, hát eljött, hogy a híres magyar vitézekkel megmérkőzzék. Sikra is szálltak vele a legjelesebb bajnokok, de a cseh óriás sorra legyőzte őket. Egy napon végre már senki sem mert vele szembe állani. A cseh óriás dölyfösen nézett szét és már-már úgy látszott, hogy csorba esik a magyar vitézi hiren... midőn egyszerre kürt-szó harsant s egy pánczélos lovas vitéz vágatott a küzdő-térre. A sisakja ellenzője le volt eresztve, senki sem tudhatta, ki a vakmerő lovag. Holubár pedig gunyosan nézett végig a bár deli, de nem óriási termetű ellenfélen.

Hamar elmúlt a kedve a gunyos nevetéstől. Össze csaptak és néhány percz múlva a cseh óriás nagyot zuhanva terült el a porondon. Nyögve, sántítva alig birt talpra állani. Szégyenkezve sompolygott el. A fényes néző-közönség ujjongva éljenezte a győztes ismeretlent és kívánta, hogy ismeresse meg magát. A diadalmas lovag tehát föltolta a sisakja rostélyát. Ekkor volt csak nagy az öröm és ámulat.

— A király! A király!

Mátyás pedig mosolyogva szólt:

— Már csak nem engedhettem, hogy ez a cseh óriás eldicsekedjék oda künn a nagy világban, hogy nem akadt magyar, aki birt volna vele.

De ez csak játék volt. Megmutatta aztán, hogy bir ő nem csak egy-egy cseh lovaggal, hanem a cseh királlyal, lengyel királlyal és német császárral is.

Már tiz-tizenkét esztendeje ült a trónuson s olyan híre volt hatalmának, lángelméjének, hogy a római pápa őt bizta

meg egy nagy ítélet végre-hajtásával. Az pedig nem holmi közönséges ítélet volt, hanem egy vitéz és hatalmas király ellen szólt.

Ugy történt az, hogy Podjebrád cseh király vallási dologban nagy viszálykodásba keveredett a római pápával, aki őt végre átokkal sújtotta. Az átok egyebek közt azt is jelentette, hogy a kiátkozott királynak a hivei többé nem tartoznak hüsséggel és engedelmességgel; érvénytelen minden, amit a kiátkozott király tesz és parancsol, röviden: nem lehet többé uralkodó, a trónus üres, elfoglalhatja más valaki.

Ámde Podjebrád nem ijedt meg. A népe nagy része hiven kitartott mellette és nem sokat törődött a pápa ítéletével és átkával. Ekkor tehát a pápa felszólította Mátyás királyt, hogy hajtsa végre az ítéletet, törje meg a büszke és daczos Podjebrádot. Felszólította a pápa ugyan-erre a német császárt és a lengyel királyt is. De a német császár, akinek sok egyéb dolga és baja volt másfelé, keveset gondolt az egész pör-patvarral, Kázmér lengyel királyt pedig a fortélyos Podjebrád a maga részére nyerte meg azzal, hogy holta utánra a Kázmér fiának, Ulászlónak biztosította a cseh koronát.

Mátyásnak tehát egy-magának kellett síkra szállnia. Pedig Podjebrád nem volt megvetendő ellenfél. Csehország akkoriban nagy és erős ország volt, hozzája tartozott a mai Morvaország és Szilézia is; maga Podjebrád király mint éles eszű férfiú, jeles hadvezér, hatalmas erejű és bátorságu bajnok, méltán nagy hirben állott. De Mátyás nem rettent vissza, kivált mikor már ugyis hosszú rovása volt nála a cseh királynak, aki nagyra-vágyásában titkon oda mesterkedett, hogy egyes elégedetlen magyar urakkal

szövetkezve, Mátyást elűzze a trónról és a saját fiát, Viktorint, tegye meg magyar királynak. Be is tört Sveta cseh vezér több ezer főnyi haddal Nyitra vármegyébe és Kosztolánynak erős várában fészkelte meg magát. No, nem igen melegedett meg benne.

Mert Mátyás hamar ott termett, ostrom alá fogta a várat és a csehek ugyancsak szüknek kezdték találni a világot. Sveta vitéz tehát egy éjjel a java seregével szépen el akart inálni, ki is osont a várból; de Mátyás észre vette és utána küldte jeles vezérét, Magyar Balázst, aki aztán pocsékká verte a cseh hadat, magát Svelát pedig elfogta és kivégeztette. A várban maradt csehek megrettenve hódoltak s Mátyás rabul küldte őket Budára a csonka toronyba. Hát bizony ezek sem alkalmatlankodtak többet Mátyásnak; mert a budai várnagy, Czobor Mihály uram, nagyon kemény, zord ember volt s egyszer így szólt:

— Ej, már unom a vesződséget ezzel a betörő cseh csőcselékkel. Mit hizlaljam őket?

És valamennyit bele fojtatta a Dunába.

Meg is hökkent Podjebrád, mikor megtudta, hogy a pápa Mátyásnak ígérte oda a cseh koronát. Próbálta huzni-halasztani a dolgot, de Mátyás már megindult derék hadával és egyik várat és várost a másik után faglalta el Morvaországban, aztán Sziléziában. Podjebrád és vitéz fia Viktorin maguk álltak seregök élére, de mind hiába, Mátyást nem bírták megállítani.

Sokáig folyt a háboru s néha közben fegyver-szünetet is tartottak, mert Podjebrád mindenkép szeretett volna megalkudni Mátyással. A két király több ízben

találkozott s ilyenkor Mátyás mindig nagy fémmel fogadta és vendégelte meg vitéz ellenfelét és kíséretét.

Egy izben, mikor a két király s a magyar és cseh vezérek és főurak a komoly alkudozások után gazdag lakománál vigadtak együtt, egyik cseh főúr, Sternberg Zdenkó, így szólt:

— Mégis csak nagy kár, hogy mi egymást kaszaboljuk és öldössük a csata-téren, mikor, lám, milyen jól vigadunk együtt!

— Az ám, felelé egyik magyar vezér. Ha nem sikerül megalkudni, akkor újra szembe köll állanunk és talán épp azt öljük meg, akivel most koccintunk.

— Bolondság, igazán bolondság! mondá Zdenkó ur. Tudjátok mit? Itt van a ti királyotok udvari bolondja is, az én királyom udvari bolondja is. Bizzuk reájok a vita eldöntését. Amelyik győz, annak a királyát tekintjük győztesnek.

Széles jó kedvvel álltak rá a tréfára s a két udvari bolond is kész volt a viadalra. De még itt sem kedvezett a szerencse Podjebrádnak, mert a Mátyás bolondja markos legény volt, ölbe kapta cseh kollégáját és úgy a földhöz teremtette, hogy csak úgy nyekkent belé. Hát persze, Podjebrád király nem fogadta el a tréfát a komoly ügy eldöntésének; hanem azt mondá:

— Nem tréfa-dolog ez. Hanem az csakugyan igaz, hogy kár annyi jeles vitéz életeért. Inkább úgy volna rendjén, hogy én meg Mátyás király döntsük el párbajjal a vitát.

Mátyás kész is volt rá. De mikor aztán komolyan szóba került a királyok párbaja, Podjebrád végre sem mert kiállani s a lovagias mérkőzés elmaradt. Az alku sem

sikerült, a hadakozás tovább folyt, de Mátyás mindig nemes és lovagias volt ellenfelével szemben. Egy izben, ismét fegyver-szünet idején, Podjebrád fia, Viktorin királyfi jött alkudozni a Mátyás táborába. A pápa követe, mihelyt ezt megtudta, arra unszolta Mátyást, hogy fogja el Viktorint, vesse rab-lánczra. Megteheti, mert nem adott neki menedék-levelet, mely bántatlan haza-térést biztosítana neki; a rab fia kiszabadításaért Podjebrád mindenre rá fog állani.

— Lehet, hogy mindent megadna, de ilyen uton nem köll, felelé Mátyás büszkén. Viktorin most vendégem, az én királyi szavamban bizva jött ide s bántatlanul fog haza térni. Halál fia, aki csak egy haja-szalát is meggörbíti!

Haza is került Viktorin királyfi, de azért mégis csak az lett a sorsa, hogy a Mátyás foglya legyen. Mert amint később egy csatában ismét vitézül harczolt, a győztes magyarok elfogták és Mátyás aztán Budára küldte, ahol fogva tartotta, de királyfit megillető tisztes módon. Nem is látta szegény Viktorin többé az apját, mert az öreg Podjebrád, balsikerei fölötti bánatában, meghalt. Koronáját és országát pedig Ulászló, a lengyel Kázmér király fiára hagyta. Csak hogy ekkor már alig a fele maradt meg az országából, a másik felét Mátyás már elfoglalta a híres, gazdag és erős Boroszló városával együtt.

Ámde Mátyásnak most már egy helyett két ellenséges királlyal gyült meg a dolga: Ulászlóval és a segítségére sietett Kázmérral.

Ahogy ezekkel elbánt, az volt még csak igazán nevezetes!

(Vége következik.)

TINIKE, AZ ERNYŐ ÉS A MANÓK.

TINIKE nagy vállalkozásban törte a fejét. Borus az idő, tehát éppen alkalmas rá, hogy egyszer már ő is úgy sétáljon, ahogy a mama, apa szokott borus időben: magával viszi a nagy ernyőt. Eddig soha sem akarták rábizni, mikor pe-

dig az olyan mulatságos. Kivált, ha ki van feszítve. Mint ha csak sátor alatt sétálna az ember.

Mamáék el vannak foglalva, nem is veszik észre, hogy a kis Tinike kicsente a nagy ernyőt a sarokból és vigan ballag a kert felé. De a kertész látta és kérdezte:

— Ugyan kisasszonykám, hová indul azzal a nagy paruplival?

— Megyek a kertbe sétálni.

— No, oda nem köll ernyő.

— Dehogy nem! Beborult, eső lesz.

— Eszében sincs. A felhők nagyon ritkásak és igen erős szél fúj.

— Mindegy, mégis lehet eső.

De már jó ideje sétált a kertben és az a makacs eső csak nem akart esni. Hát nem bosszantó ez? Mikor az embernek van ernyője, akkor nem esik. Minek akkor az ernyő?

— Ha nem esik, hát jól van: tessék, ne essék! gondolá Tinike. Azért mégis kifeszitem az ernyőt.

Nem könnyű feladat volt az ő kurta kis kezének, de végre sikerült és Tinike büszke megelégedéssel tartotta a feje fölél. Vagy inkább csak tartotta volna. Mert alig emelte föl, iziben mint ha száz ellenség ránczígálta volna, hogy kicsavarja a kezéből. Talán az a goromba szél incselkedett. Annyi bizonyos, hogy Tinike már-már

alig bírta tartani az ernyőt. Utóljára bosszusan kiáltott föl:

— Ejnye, manó vigye az ernyőjét!

Mi volt az? Mint ha nevetett volna valaki . . . talán többen is . . . és mint ha sipítva mondták volna:

— El is visszük! Jó lesz az nekünk! Köszönjük szépen!

És egyszerre csak kiröpült az ernyő a Tinike kezéből és gyorsan szállt föl felé.

— Lám, lám, csakugyan viszik a manók! szólalt meg komoly képpel a közel álldogáló öreg kertész.

Tinike meghökkenve nézett.

— Jaj, és elviszik? Csakugyan ők viszik? kérdé ijedten.

— Láthatja kisasszonykám. Ott kapaszkodnak a nyelébe, ni! Szeretnek ám ők így röpülni.

Most már Tinike is látni vélte, amint két-három kis manó az ernyő nyelébe kapaszkodik. Sirva futott be a házba és töredelmes bűnbánattal jelentette a mamának, hogy a manók elvitték a drága selyem ernyőjét.

— Mit csacsogsz, kicsikém? kérde a mama. Nem értek belőle egy szót sem.

Ekkor már hozta az öreg kertész az ernyőt, mely egy magas bokron akadt meg. Amit ő beszélt, azt már jobban megértette a mama. Tinike ellenben annak örült, hogy a hamis kis manók mégis csak vissza adták az ernyőt. De annak nem örült, hogy ozsonnára csak fele porceziót kapott.

— Nem jól volt, ümmögött magában. Többé nem nyulok semmihez, amitől eltiltanak... és nem is mondom semmire azt, hogy a manó vigye el!

VESZEDELMESES TALÁLKOZÁS.

(Képpel a 308. lapon.)

SZÉP ez a mi szülő-hazánk, drágább és kedvesebb is nekünk mindemél a világon; de mikor a déli világ-részek csoda dolgairól olvasunk leírást, néha talán olyanformát gondolunk:

— Kár, hogy nálunk az nincs! Talán mégis csak szebb ott, ahol soha sincs tél, ahol vadon nő a pálma és ut-szálon terem, amit mi drága pénzen vásárlunk. Ott élnek a csoda-szép madarak és más mindenféle érdekes állatok, melyeket mi csak képekből ismerünk. Ha az nálunk is mind megvolna!

Magam sem mondom, hogy egyik-másik dolog nem volna jó nekünk is; de sok egyebet meg biz' én szépen megköszönnék. Inkább legyen csak ott, mint nálunk. Például a vérszomjas tigris, mely ott a bozotos mezőkön lappang és prédára les. Már ezt jobb szeretem csak erős vas ketrecben látni, mint hogy séta közben essék vele találkozásom.

Ott pedig ez könnyen megeshet, mert a tigris, kivált ha már sikerült neki embert elragadni, folyvást arra törekszik, hogy ilyen könnyű prédára tegyen szert. Még jó puskásnak is veszedelmes az ilyen találkozás; hát még annak, akinek fegyvere nincs!

Az elszánt bátorság azonban még az ilyen nagy veszedelemben is segít néha.

Nem rég olvastam egy bátor katonáról, kit ritka elszántága mentett meg a bizonyos haláltól.

Társaitól jó messzire bolyongott el a bozótba. Csak erős tör-kése volt nála, mellyel veszőt akart vagdalni. Még hozzá sem fogott, mikor egyszerre tompa bődülést hall. Föltekintvén, alig husz lépésnyire hatalmas tigrist pillant meg, mely nagy szökkenésekkel ront feléje. Futni már késő. Az elszánt katona egy szem-pillantás alatt végig gondolta, mit tehet. Mozdulatlanul megállt, erősen megmarkolta tör-kését s megvárta a fene-vadát. Ez, szokása szerint, jól kiszámított nagy ugrással rohant neki prédájának. Nem is tévesztette el a távolságot. Itt volt az élet-halál pillanata. De mikor a tigris már a levegőben lebegett és nem változtathatta ugrását, a katona gyorsan lépett egyet előre és lehajolt úgy, hogy a feje fölött rohant el a fene-vad. És abban a pillanatban, mikor elrohanóban volt, a katona villám-sebesen szurt fölfelé és markolatig döfte erős tör-kését a tigris szívébe. Hörögve rogyott össze a fene-vad, vége volt.

Bámulták, dicsérték a bátor legényt. De ő azt felelte:

— Hagyjátok el! A Gondviselés jól vezette a karomat; de nem kívánok több ilyen hős-tettet véghez vinni.

JÓ SZIV PRÓBÁJA.

SOK, nagyon sok évvel ezelőtt, mikor még fiatal ember voltam: gyakran látogattam el falura egyik rokonomhoz. Megismerkedtem ott a falu öreg lelkészével is, aki nagyon kedves, szelid, jóságos ember volt. Magam is megszerettem, de mégis csodálkoztam kissé, hogy minden ember olyan rendkívüli szeretettel ragaszkodik hozzá.

— Hogy ne? mondá rokonom. Tőle tanuljuk, milyen legyen az igazán jó szívű ember.

— Ugyan? Hát olyan nagyon jó szívű?

— Olyan az! Minden bajban előbb a fele-barátjára gondol, soha sem magára.

Megvallom, nem igen hittem s inkább olyan formát gondoltam, hogy: volna csak egyszer igazán nagy baja, majd nem törődne akkor semmi egyébbel!

Egy napon barátságos vacsoránál volt nálunk az öreg lelkész, midőn nagy égi-háboru támadt. Sűrűn csapott le a villám s egyik hatalmas dörrenés után nyomban nagy kiáltozás hallzott:

— Tűz van! Tűz van!

Fölugráltunk, kiszaladtunk. Csakugyan! Gyújtott a villám, még pedig az öreg lelkész házát gyújtotta föl. Porrá is égett rövid idő alatt.

Sajnálkozva álltunk a füstölgő romoknál s az öreg pap is komolyan nézte egy ideig, mint lett semmivé nem csak hajléka, hanem minden értékes holmija is. Aztán össze kulesolta kezeit és halkán fölfohászzkodott:

— Hála neked Istenem, hogy így intézted!

En közel álltam és meghallottam. Csodálkozva kérdeztem:

— Hogyan, tisztelendő ur? Még hálát mond a nagy csapásért?

Hogy ne, fiatal barátom? Képzeld el, ha a villám valamely szegény család hajlékába üt be, koldus-botra juttatja a szegény embereket, sőt agyon is sujtja a házban levőket: milyen szerencsétlenség volna az! En majd csak kiheverem.

Es én többé nem csodálkoztam, hogy az öreg lelki pásztort annyira szerették.

A PÓK ÉS A MÉH.

— Állat-mese. —

MERŐFÉNYES napon zümmögve száll-dogált a méhecske és szorgalmasan gyűjtötte a mézet. De már bizony el is fáradt s egy bokorra telepedett, hogy megpihenjen.

Amint ott szétnézegett, megpillantja a pókot, aki nagy iparkodással szövögetett.

— Látom, szorgalmas vagy, Pók barátom mondá.

— Igen bizony; sietnem köll, hogy elkészüljek a báli ruhámmal. Mert most azt szövöm.

— Ugyan? Hát bál lesz?

— Nem is tudod? Nagyszerű majálist tartunk az éjjel. Nem szeretnék elmaradni róla.

— Valóban, nem igen hallottam a híret, mert én éjjel aludni szoktam. Nem szeretek sötétben botorkálni.

— Csak hogy a mi bálunkon nem lesz ám sötét! Vagy tizenkét szent János-bogarcka jön a lámpásával, hogy világítson.

— No, az igazán szép lehet. Aztán mit csináltok a bálon?

— Mit egyebet, mint hogy vigan tánczolunk. Ott lesz az egész Tücsök banda, huzni fogja kivilágos kivirradtig.

— Így hát vigan lesztek, képelem. Bizony jó is nektek, hogy így vigadhattok.

— Persze hogy jó. De hát te mért nem vigadsz? Tarts velünk!

— Bajos dolog. Pihennem köll éjjel, hogy nappal dolgozhassam. Megharagudna a királynénk, ha kimaradnék.

— No, ettől még bátran jöhetsz. Amnyian vagytok a köpüben, hogy a királyné észre sem veszi, otthon vagy-e vagy sem.

— No, meglehet. De mit csinálnék én ott a bálon?

— Tánczolni! Látom én, milyen szépen lebegsz virágról virágra. Fogadni mernék, hogy kitünő tánczos vagy.

— Hm! Nem próbáltam, de . . . magam is azt hiszem.

— No, akkor hát csak rajta, szánd el magad! Nálam belépő jegyet is vehetsz, mert éppen én is árulgam.

— Csak hogy én szegény munkás méh vagyok, nagyon kevés az apró pénzem.

— Nem baj! Látom, épp mostan sok himpor van nálad. Elfogadom fizetés fejében.

— De az meg nem az enyém . . . ha megtudnák! . . .

— Ne mondd el, hát nem tudják meg. No, csak jöjj ide szaporán, átveszem a mézet s adok értte báli jegyet.

Megfeledezett a méhecske minden egyébről, csak a hiu mulatságra gondolt. Bele röpült a pók hálójába . . . s meg volt fogva, s a falánk pók rögtön marczangolni is kezdte. Haldokolva sohajtott fel a a méhike:

— Jaj a gonosz, hogy rászedett! A hatalmába kerített! Eleteimmel fizetem meg, hogy hallgattam a csábító szóra s kötelességemről ah, megfeledeztem!

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	É	E	= Női név.
I	I	I	V	= Ez is az.
N	L	S	N	= Magyar város.
L	R	L	I	= Ebből válik a mester.

Balról-jobbra s fölülről lefelé: egyazon értelmet adják.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az ifju Anakharzis utazása Görögországban“.

Írta *Barthélemy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*; képekkel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 18-dik számában közölt rejtett közmondás megfejtése:

nyugat, Etele, lék, vér, éles, bál, előre, nagy, észak, lég, alap, név, elég, magyar, zár, eper, tőr. = Nyelvében él a nemzet.

Helyesen fejtették meg: Hajdu József, Probstner Arthur, ifj. Jákó János, Korbuly Józsika, Lukács Elemér, Hartányi Zoltán, Vállas Ilonka, Gáldonyi Mariska és Miklós, Polgáry Karola, Bohrandt Lajos, Onody Laczika, Gallatz Imre, Mérey Ágosta, Szász Zsombor, Réta Vilma és Miczi, Szilágyi Elizke és Misike, Graef Paula és Márta, Jurenák Ferencz, Kossaczky Gyula, Gerber Vilmos, Kováts Jolán, Heumann Ödön, Grubits Mariska és Tivike, Rimay Erzsike, Leidenfrost Pali, Löbl Irma, Molnár Katicza, Boros Emmike, Kocsis Gi-

zella, Valásek Annuska, Hentz Olga és Gyöző, Könyöki Ilona, Rátz Ottó, Szilágyi Erzsike, Jármay Zoltán, Jurkovich Erzsike, Piller Géza, Virághalmy Juliska, Nékám István és Ervin (az István nevet csak úgy kitaláltam; olvashatóan ird a nevedet! *F. b.*), Sohár László és Jóska, Mársik Olga, Rosenfeld Irén és Pali, Krivány Dini és Jankó, Parsch Gyuri, Záborszky Mariska és Dezső, Glósz Nellike, Turessányi Imre, Sármezey Miczi és Annuska, Freund Imre, Jármay Renée, Marczali Bözse és Póli, Jülek Jani és Tihamér, Mándy Thyra, Masjon Márta és Vilike, Kalnár Rózsika, Bachrach Mátyás, Bauer Ödön, Schwarz József és Béla, Szamek Margit és Zoltán, Danielisz Margit, Weszter Béla, Kövesi Jenő, Dukesz Anna és István, Zubor Imre, Goldfeld Jenő, Harkányi Sándor, Kazy Livia, Sier Friczike, Badics Gizella, Endrei Ilona és Rudolf, Graner Márta, Stefi és Hilda, Szerdahelyi Iluska, Bolyó Pálma és Károly, Francke Janka.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Polgáry Karola, Rimaszombaton*, kinek a jutalom-könyvet (*»Andersen válogatott meséi«* fordította *Móka bácsi*, hat színes képpel, szép vászon kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A »Kis Lap« LII. köt. 17-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Jármay Renée, Rosenfeld Irén és Pali, Mársik Olga, Hófer Margit, Schwarz Magda, Holländer Anna, Rakovszky László, Révy Emil, Balogh Andorka, Mándy Thyra, Masjon Márta és Vilike, Lövensohn Imre, Krátszonyi Stefike, Goldfeld Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Amendt Ferencz. Meg tudná-e magyarázni, mit jelent ez a közmondás: *Dépbébef ém a nemkesz?* Mert a »Kis Lap« 18-dik számában közölt rejtvény megfejtéseül beküldött szavaid kezdőbetűiből ez a titokzatos mondat kerül ki. Persze, te magad nem olvastad őket össze, innen a hiba. Azért jegyzem ezt meg, hogy jövőre figyelme-szebben olvasd el a föl adott rejtvényt és gondosabban vesd össze vele az eredményt, melyre a megfejtésnél jutottál, mert különben a neved bajosan kerülhet bele a helyes megfejtők jegyzékébe. — **ifj. Boróczy Lajos** kéziratát kikerestem. Hová küldjem? — **Dirbancsics György.** Épp a minap olvashattál a felhő, eső, hó, köd képződéséről s a szél keletkezéséről tanulságos meséket. Ebben a rovatban csak nem ismételhetem? — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Krátszonyi Stefike (Pécs.) *Szilágyi* Évikevel. — *Mészáros Ilmának* üzeni *Szent-Ivány Carla*: Málcsa (Zemplén vmgye.)